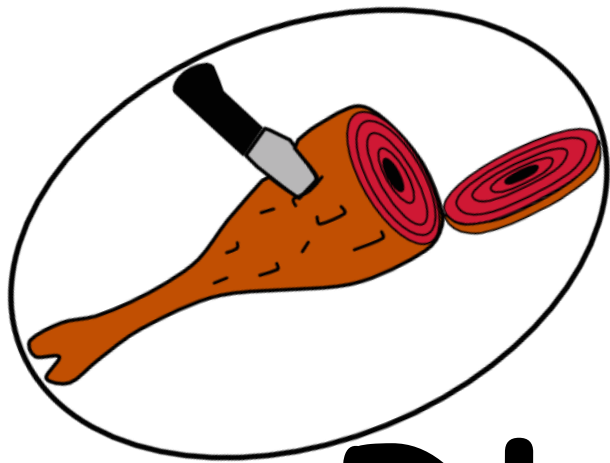

Číslo: 1 Rok: 2021

Školní časopis

Plátek

Opět mezi námi a plný informací
o dění ve škole i mimo ni!

Milí čtenáři,

po velmi dlouhém čase si zase můžete přečíst náš časopis. Kvůli epidemické situaci jsme nemohli vydávat jeho další čísla. Zvykali jsme si na docela jiný způsob výuky, chybělo nám setkávání s členy redakce, a zejména nám scházely akce, o kterých bychom mohli psát. Vždyť některé věci můžeme prožít jen ve škole a o covidu dost informovala ostatní média.

Po příchodu do školy se rozpadla naše redakční rada. Šéfredaktorka a korektorka odešly na střední školy a s nimi nás opustili i někteří redaktori. Zůstali jsme tři kluci, kteří jsme se starali o grafickou úpravu. Museli jsme začít od začátku, postupně se k nám přidali dvě holky a jeden kluk. Kdyby měl někdo zájem s námi pracovat, budeme velmi rádi. Když už jsme se domluvili, že budeme pokračovat ve vydávání časopisu, rozhodli jsme se vám zdokumentovat, co se za posledního čtvrt roku v naší škole stalo. Uskutečnily se tradiční adaptáky, znovu jsme začali jezdit na exkurze (například žáci sedmého ročníku byli v Mikulčicích a deváťáci v Lidicích, Terezíně a Praze). Školní parlament se začal setkávat, proběhly volby a máme novou předsedkyni. Skvěle si vedly naše spolužačky v přespolním běhu.

Došlo i na nějaké to vylepšení školní budovy. U vchodu nás první školní den přivítala starodávná tabule, také tam přibyla nová výstava s lavicí, knihami a ostatními školními pomůckami. Od října se na nás při vstupu usmívaly kočky, vyrobené žáky z prvního stupně. Nyní převažuje vánoční výzdoba. Bystřejší z vás si všimli, že byla střecha školy nově natřena. Celkově se naše škola po těžkém roce a půl zase postavila na nohy. Doufáme, že se už zavírat nebude.

Všem přeji, aby se každému ve škole dařilo, líbilo a aby se trošku zabavil s naším Plátkem, včetně našich milých paních učitelek a pánů učitelů. Přejeme si, aby mohlo vyjít i další číslo. Pokud máš chuť, přijď mezi nás.

Adam Fleischlinger, 8. C

PRVNÍ SCHŮZE ŠKOLNÍHO PARLAMENTU

Z parlamentu

Dne 4. října 2021 se uskutečnila první schůze školního parlamentu. Atmosféra byla klidná a příjemná. Probíhaly na ní stmelovací a seznamovací hry, abychom se navzájem poznali a přitom se i pobavili. Nejprve jsme se představili a snažili jsme se zapamatovat si jména ostatních.

Potom jsme se rozdělili do vyvážených skupin a vymýšleli jsme fiktivní dobrodružné příběhy, ve kterých se jednalo o záchranu parlamentu. Následně jsme je přednesli „u ohně“ jiným skupinám. Všichni jsme se u toho pobavili a zjistili jsme, že jsme dobrým týmem na společnou práci.

Příběhy jsme vystavili na nástěnce parlamentu.

V každém týmu museli být žáci z různých ročníků.

Všechny třídy na sto procent zvolily skvělé zástupce do parlamentu, se kterými je dobrá týmová práce, a určitě se můžeme těšit na další budoucí aktivity, které nás čekají.

Natálie Procházková, předsedkyně

V pátek 8. října se konaly volby do školního parlamentu na školní rok 2021-2022, kterých se zúčastnilo 34 zástupců jednotlivých tříd. Naše volby se uskutečnily ve stejný den jako volby do Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR.

Nejprve jsme vybírali členy do volební komise, kteří měli na průběh voleb dohlížet. V komisi zasedli Pavla Nesnídalová, ředitelka školy, Natálie Procházková a David Dvořáček.

Volby byly dvoukolové. V prvním kole se všem žákům parlamentu rozdaly papíry, na které si anonymně napsali jméno svého kandidáta na předsedu parlamentu. Předsedou se mohl stát každý z žáků. Papír, hlasovací lístek, žáci poté vhodili do volební urny. Po ukončení hlasování volební komise spočítala volební lístky. Do druhého kola postoupili dva žáci s nejvyšším počtem hlasů. Byly to Natálie Procházková a Edita Setničková.

Druhé kolo probíhalo stejným způsobem, ale tentokrát se volilo jen mezi postupujícími žákyněmi. Předsedkyni parlamentu se stala o jediný hlas Natálie Procházková z 9. A a zástupkyní Edita Setničková z 9. B.

Aby parlament mohl pracovat, museli si žáci kro-

mě předsedkyně a místopředsedkyně rozdělit i další funkce. Ty si žáci vybírali podle schopností. Největší zájem byl překvapivě o funkci nástěnkářů. O nástěnku parlamentu se budou starat Dominika Horáčková, Filip Doležel, Amálie Matějková a Amálie Jančová. Zapisovatelkou se stala Lenka Rejtharová a pomáhat jí bude Amálie Fojtová. O funkci pokladníků měli zájem Vla-

Komise při počítání hlasů

Paní ředitelka gratuluje nové předsedkyni

dislav Šenkýř a Tomáš Ducháček.

Další schůze byla naplánovaná na 9. listopadu. Zástupci ze tříd dostali za úkol informovat o průběhu a výsledcích voleb své spolužáky. Při další schůzce se budou projednávat návrhy žáků na práci parlamentu.

Přeji členům parlamentu, aby se jim i v této době podařilo zrealizovat spoustu skvělých a prospěšných akcí.

Další schůze se uskutečnila 11. listopadu. Připomněli jsme si informace o adoptovaném dítěti a hledali jsme způsoby, jak bychom mohli získat finance potřebné na zaplacení adopce. Dohodli jsme se, že třídy získají peníze z nějakých aktivit. Dalším bodem jednání byl nepořádek kolem kontejnerů na tříděný odpad. Stanovili jsme pravidla pro odnášení vytríděných odpadků. Ty se budou vynášet v pátek po druhé vyučovací hodině. Služby u kontejnerů budou mít zástupci z osmého a devátého ročníku podle rozpisu, který připraví Filip Doležel. Na závěr jsme se bavili o plýtvání potravinami. Žáci si berou z jídelny potraviny, které nejí a pohazují je v šatně a po chodbách. Členové parlamentu měli za úkol o plýtvání potravinami pohovořit ve svých třídách.

Dominika Horáčková, 9. C

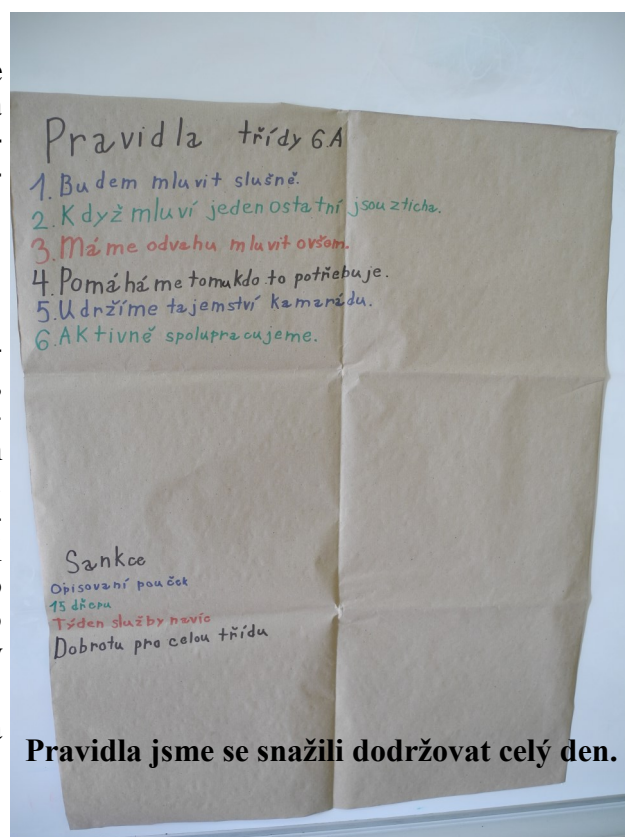
Na začátku školního roku vznikly v naší škole tři nové šesté třídy, složené z žáků našich pátých tříd a žáků z okolních škol. A právě tito žáci se v září zúčastnili adaptačního dne. Přečtěte si, co o něm někteří napsali.

Adaptační den 6. A

Ráno 13. září jsme přišli do naší třídy tak jako každý jiný den. Na tabuli jsme hned uviděli rozvrh činností, které nás čekaly. Sedli jsme si do kroužku a začalo seznamování. Psali jsme si cedulky s křestními jmény. Den s námi trávily i paní učitelky, které některé z nás neznaly. Do nakreslených kytic jsme zjišťovali informace o spolužákovi. Potom jsme zajímavosti řekli ostatním. Zjistili jsme například, kdo všechno má rád modrou barvu, kdo rád jí svíčkovou nebo špagety, kdo sportuje, jaké má kdo oblíbené zvířátko. Pak jsme vymýšleli pravidla naší třídy a nechyběly ani postihy za jejich porušování.

Teodora Gulová a Klára Včelařová

Přechod přes divokou řeku

Pravidla jsme se snažili dodržovat celý den.

Paní psychologka nás zavedla na lesní cestu a my se měli dostat přes vodu. Tea začala lézt první jako pavouk. Dost to všechny překvapilo, ale nápad to byl dobrý. Všichni jsme to po ní začali opakovat, ale polovina třídy skončila v náručí příšer. Kamarády jsme nakonec zachránili.

Tereza Lengálová a Aneta Kučerová

V lanovém centru jsme nejprve měli proběhnout pod lanem. Nakonec jsme i tento úkol zvládli.

Chtěly jsme zkusit i lanovku a skok shora, ale bylo nám řečeno, že na tyto atrakce si musíme přijet s rodiči. Ale nevádí. Překonaly jsme strach a atrakce si užily.

Katka Šebelová a Zuzana Kobylinská

Pobyt v lanovém centru

Odpoledne jsme jeli do lanového centra do Brna. Jízda autobusem byla rychlá a zábavná. Když jsme přicházely k centru, už z dálky jsme viděly areál s lezeckými stěnami. Líbilo se nám lezení, jištění i práce záložního jističe.

Loučíme se s lanovým centrem

Adapt'ák 6. B

Náš adapt'ák se konal 15. září 2021. Sešli jsme se ráno před školou, pak jsme šli do třídy, kde jsme hráli seznamovací hry. Následovně jsme vymýšleli třídní pravidla. Potom jsme šli do obory na hry venku. Po hrách jsme jeli do lanového centra Proud Brno. Tam jsme se naučili jistit a pak jsme šli přímo na překážky. Nejvíce nás bavila lezecká stěna. Bylo to moc fajn, všichni jsme si to užili, a hlavně jsme se víc seznámili.

Kristýna Otrubová a Ema Tejkalová

Adaptační den 6. C

Adapt'ák naší třídy 6. C se konal v pondělí 20. září 2021. Ráno jsme se sešli ve škole a hráli jsme ve třídě a pak v oboře různé hry. Nejvíce se mně líbila hra „Pavučina přátelství“. Spočívala v tom, že jsme někomu hodili bílé klubíčko a museli jsme mu říct za co. Konec jsme ale drželi. Dozvěděli jsme se, kdo a jak komu v tento den při hrách pomohl nebo kdo byl hodně aktivní. Bylo to zábavné. Nezapomněli jsme se vyfotit se vzniklou pavučinou nad hlavou.

Po obědě jsme jeli do lanového centra do Brna. Byla tam spousta atrakcí. Viděl jsem tam horolezeckou stěnu, vysoké sloupy, po kterých se lezlo vzhůru k nejrůznějším překážkám ve výšce 11 metrů. Na některé atrakce jsem si netroufl, ale některé jsem vyzkoušel. Lezl jsem třeba na síť. Moc se mi to líbilo. Rád bych si takový výlet se svou třídou zopakoval.

Roman Kalda

Na adapt'áku jsme se jako první seznamovali. Pak jsme vymýšleli pravidla třídy. Když jsme je vymysleli, přesunuli jsme se ven, kde jsme hráli různé hry. Když jsme hry dohráli, jeli jsme do lanového centra. V lanovém centru jsme se naučili lézt ve výškách a jistit ostatní. V lanovém centru jsme mohli lézt tam, kam jsme chtěli. V týmu byli vždy tři lidi. Společně s námi tam byli ještě žáci z jiných škol, ale to vůbec nevadilo, protože jsme si to užili i tak. Pak jsme se bohužel museli vrátet do Lysic, kde na nás před školou čekali rodiče.

Klára Benešová

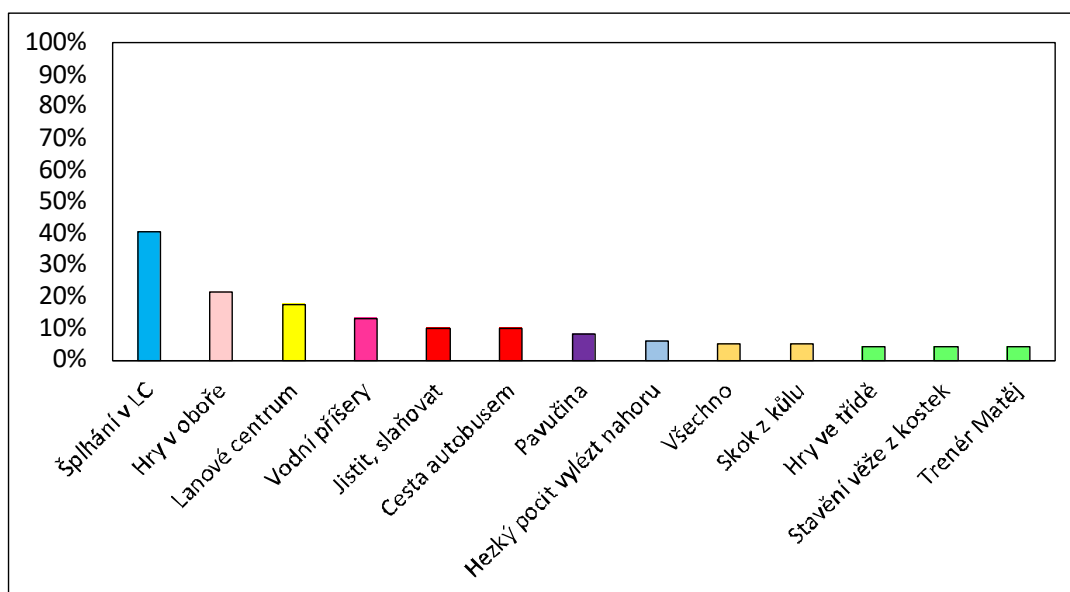
Ve třídě jsme hráli mnoho her. Pak jsme se bavili o tom, co jsme zjistili o ostatních. Hry v oboře se nám taky líbily, nejlepší byla pavučina, protože jsme pomáhali spolužákům do bezpečí.

Odpoledne jsme trávili v lanovém centru, kde jsme si kousek nad zemí vyzkoušeli jistit kamarády. Až jsme se naučili jistit, šli jsme lézt až do dvanácti metrů. Každý si zkusil vylézt a každý si vyzkoušel jistit. Líbil se nám průvodce lanovým centrem Matěj. Nejlepší pocit jsme měli, když jsme vylezli úplně nahoru.

Kdybychom měli říct, co se nám nelíbilo, nemůžeme, protože se nám líbilo všechno.

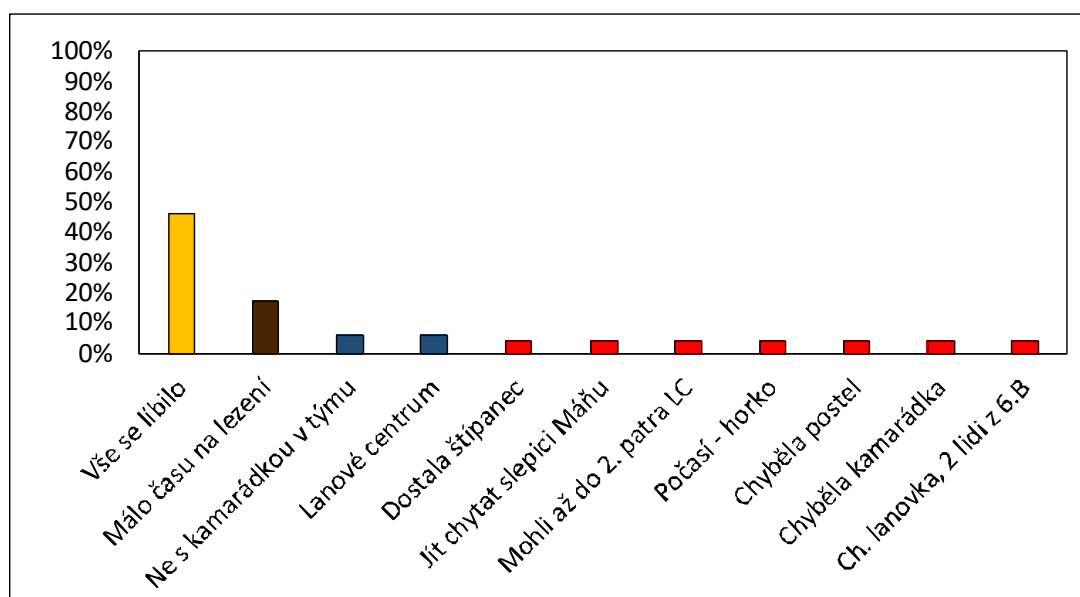
Dominik Dostál a Josef Kšica

1. Co se nám na adapt'áku nejvíce líbilo?

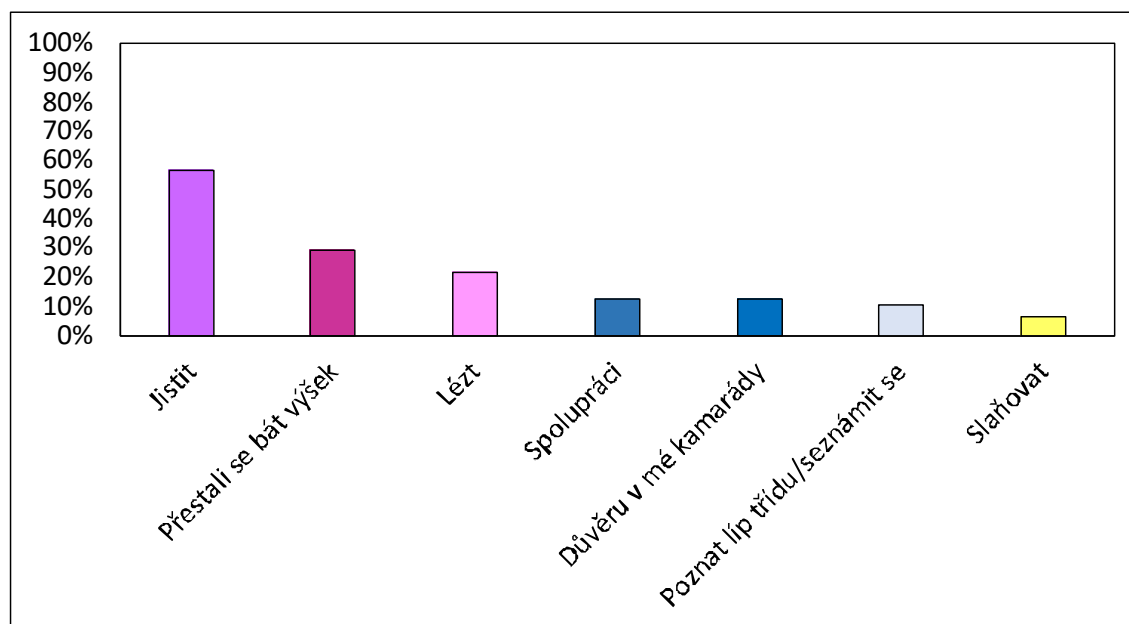

A co ještě? Když jsem vylezla na překážku a holky mě spouštěly dolů; spolupráce s kamarády; celý den s kamarády; oběd; překážky; „letěla“ zpátky dolů na zem z překážky; podporovat se; nemusela jsem prolézat pavučinou, zdolal jsem všechny překážky, které jsem lezl.

2. Co se nám na adapt'áku nelíbilo, co nám chybělo?

3. Co nám adapták dal, co jsme se naučili?

A co ještě? I s těmi, se kterými nekomunikuji, můžu spolupracovat; více komunikovat se třídou; přestala jsem se trochu stydět před spolužáky; nesnáším karabiny; pomáhat si; oblékat postroj; vždy všechno zkontrolovat dvakrát; bezpečnost na laně.

Z deníčku školní psycholožky

Co dodat k letošním adaptákům? Všechny tři třídy jsou fajn, nemůžu o žádné říct, že by se mi na ní něco nelíbilo. Každá z nich má něco „svého“, tak schválně... V 6. A jsou vůdčí osobnosti, které třídu táhnou správným směrem. V 6. B si děti přirozeně pomáhají a povzbuzují se. 6. C je vytrvalá, jak prokázala při nekonečné hře Gumičkostroj.

A pak mi zbylo z každého dne adaptáku pár osobnějších vzpomínek...

Sedíme s třídní učitelkou 6. A Pavlou Formánkovou u Matěje, který měl zranění na hlavě, na terase v lanovém centru. Snažíme se ho povzbudit a trochu mu zvednout náladu, i když mu do smíchu není. Snáší to velmi statečně a chodí na něj nakukovat kamarád. Ještěže paní učitelka umí dělat „mašličky“ jako profesionální zdravotník!

Nechávám se žáky 6. B protáhnout při hře Pavučina dírou z lan, důvěřuji jim. Není to zas taková legrace, jen si to zkuste. Když otevřu oči, vidím rozmazané obličejy dětí, které mě chytají. Byla to ale jízda!

Úprkáků 6. C na autobus před odjezdem do Brna (zřejmě děti kvůli covidu dlouho nikam nejely). Z takové rychlosti by měl pan učitel Hajdamach radost:-) A divení se, když jsme znovu trénovali nástup do autobusu. V lanovém centru pak na mě zapůsobil přátelský duch, který převládal ve skupinkách, a konečně došlo i na týmové překážky.

Jsem ráda, že se adaptáků zúčastnilo hodně dětí, a doufám, že si je všechny užily.

Exkurze žáků 9. ročníku, která byla do poslední chvíle nejistá kvůli covidu, začala ve středu 3. listopadu. Krátce před šestou ranní jsme nastupovali do autobusu podle tříd od A po C. Žáci z mé třídy šli jako poslední. Neměli jsme na výběr kam si sednout, a byli jsme rádi, že jsme si nakonec posedali s kamarády. Jeli jsme směr Žďár n. Sázavou. Cesta byla klidná, polovina autobusu spala. Asi po dvou hodinách cesty jsme se zastavili na benzince před Prahou, měli jsme chvíli pauzu. Pak jsme pokračovali po velkém pražském okruhu do Lidic. Sice jsme o tom nemluvili nahlas, ale atmosféra v autobusu byla zvláštní tím víc, jak jsme se blížili k cíli. Smrt pí učitelky Čumové před dvěma roky nás všechny zasáhla a byla s námi.

Okolo 10. hodiny jsme vystoupili z autobusu v Lidicích. Žáci z béčka a céčka se vydali do lidického muzea a žáci z áčka do starých vypálených Lidic. Historie Lidic byla hodně zajímavá, až běhal mráz po zádech. Stáli jsme uprostřed míst, kudy kráčely kruté dějiny. Je-li člověk autenticky na místě, vnímá věci úplně jinak. Dozvěděli jsme se spoustu nových informací, ukázali nám dokonce i fotky, které jinde nenajdeme, a vysvětlili nám, co se stalo a proč se to stalo. Z některých informací naskakovala husí kůže. Věty jako např. - *Když už matka byla v koncentračním táboře a porodila, tak její děcko vzali a hodili ho do kotle.* - jen tak z hlavy úplně nevypustím.

Památník Lidice

Před Pomníkem dětským obětem války

Jakmile jsme se dozvěděli vše důležité a vyplnili jsme pracovní listy, prostřídali jsme se s druhou skupinou.

Procházeli jsme místy, kde stávaly Lidice. Ukazovali nám základy domů, hrob zastřelených mužů, pomník lidických dětí, kterým osud také nepřál. Určitě bych se se svými kamarády shodla, že na nás toto místo působilo hodně smutně a byla zde cítit negativní energie. Měli jsme skvělou průvodkyni, která nám zodpověděla všechny otázky. Už nás tlačil čas a museli jsme pokračovat v naší exkurzi. Další zastávkou byl Terezín.

Vystoupili jsme na parkovišti u Malé pevnosti Terezín. Bylo něco okolo druhé hodiny. Některým se chtělo na WC, a proto se chvíli ještě čekalo. Jak jsme byli všichni pohromadě, dvě průvodkyně si nás rozdělily podle tříd. Průvodkyně nám začala povídat o historii Malé pevnosti, jejíž kořeny sahají až do vlády Josefa II. Pevnost byla pojmenována po jeho matce Theresienstadt. Protože jsme dostávali pracovní listy a museli jsme je vyplňovat, průvodkyně nám říkala i informace, které jsme měli právě tam. Mohli jsme nahlédnout do kanceláří velitelů. Všude byly německé nápisy. Podívali jsme se do cel, kde byli věznění Židé, do sprch, do ordinace lékaře. Poté jsme vyšli ven a v příkopu jsme viděli nutrie a byli jsme z nich trochu udiveni. Vůbec se na toto místo nehodily. Poté na nás čekal 500 metrů dlouhý tunel. Vstoupili jsme dovnitř a šli. Kluci na nás samozřejmě bafali. Chvílemi to už bylo nepříjemné, měli jsme kolem sebe tuny betonu. Konec v nedohlednu! Ještěže netrpím klaustrofobií. Vyšli jsme u zdi, kde pravděpodobně byli lidé zabíjeni. Prošli jsme brankou smrti, kde končila naše prohlídka. Ještě nám pustili krátký film, který získané informace a zážitky ještě umocnil.

Další zastávkou bylo muzeum ghetta. Zde už jsme nebyli rozdělení, ale mohli jsme si ghetto procházet každý sám. Prohlédli jsme si místnost, ve které žili jeho obyvatelé. Na fotkách jsme viděli, jak vězni složili operu Brundibár a jak se i přes ty těžké podmínky snažili zabavit. Zde se shrnul život Židů. Toto byla naše poslední zastávka, než jsme jeli do Prahy. Cesta trvala asi hodinu a doznívaly v nás emoce z Lidic a Terezína.

Kolem šesté večer jsme dojeli k budově kolejí, kde jsme se ubytovali. Rozdělili jsme si pokoje, které byly buď po dvou, nebo po třech. Měli jsme půl hodiny na to, abychom si udělali, co potřebujeme. Jak jsme se sešli, vyrazili jsme na metro a jeli do centra noční Prahy. Prošli jsme kolem Pražské brány přes Staroměstské náměstí a po nábřeží jsme se dostali na Václavské náměstí, kde jsme měli 40 minut rozchod.

Rozutekli jsme se do mekáče nebo KFC. Z noční Prahy jsme pořídili spoustu fotografií. Asi o půl jedenácté jsme nastoupili do metra a jeli jsme na koleje. O čtvrt na dvanáct nás paní učitelky zkontrolovaly a šli jsme všichni spát. Usnout nám moc nešlo, protože jsme byli plní zážitků a dojmů. V našem dívčím pokoji jsme usnuly o půl jedné.

Ráno v sedm jsme vstávali. O půl osmé jsme šli na snídani, kde na nás čekaly švédské stoly. Poté jsme se sbalili, učitelky zkontrolovaly pokoje, spočítali jsme se a šli do autobusu. Čekalo nás Židovské Město a prohlídka synagog.

Po příjezdu na místo jsme se rozdělili zase na dvě skupiny a vydali se po stopách synagog. Nejprve jsme vstoupili do Maiselovy synagogy, kde nám průvodkyně ukazovala knihy a vysvětlovala, jak ženy musely být odděleny od mužů. Celkově povídala o židovství. Po asi hodinové prohlídce jsme se dozvěděli, že nás čekají ještě další čtyři synagogy. Moc nás to nebavilo, sice jsme měli průvodkyni Židovku, ale mluvila potichu a říkala nám mnoho informací, kterým jsme nerozuměli. Nakonec jsme prošli čtyři synagogy a židovský hřbitov. Po skončení dlouhé prohlídky jsme měli rozchod na oběd na Staroměstském náměstí.

našich učitelů ČJ.

Asi o půl třetí jsme byli v Národním divadle. Rozdělili jsme se na skupiny a začala prohlídka s průvodcem. Prošli jsme galerie, poslouchali historii divadla, dokonce jsme se šli podívat i na venkovní balkón. Byl tam krásný výhled jak na Pražský hrad, tak na Vltavu a Karlův most. Až jsme se vyfotili a pokochali Prahou, zavedl nás průvodce k základním kamenům Národního divadla. Následovala cesta k jevišti, během níž se nám ztratila jedna paní učitelka se spolužáky, ale naštěstí zavolali a našli nás. Tímto končila naše prohlídka divadla.

Po ní jsme se vydali k autobusu, který nás měl vyzvednout u chrámu sv. Cyrila a Metoděje, kde se ukrývali českoslovenští parašutisté, kteří se podíleli na atentátu na říšského protektora Reinharda Heydricha. Nastoupili jsme a plni zážitků jeli domů. Během zpáteční cesty jsme ještě zastavili na benzínce. V autobusu jsme si povídali, zpívali a smáli se, sdělovali si zážitky z uplynulých dvou dnů. Já jsem vystoupila s kamarádkami v Hodoníně, kde na nás čekali rodiče. Zamávaly jsme ostatním a tím šťastně skončila naše dvoudenní exkurze.

Chtěla bych poděkovat paním učitelkám za její zorganizování. Dozvěděli jsme se spoustu zajímavých věcí a zažili to, co nám už v současné době hodně chybělo – akci se spolužáky!

Eliška Křenková, 9. C

Projektový den žáků druhého stupně se konal v úterý 2. listopadu. Netušili jsme, co nás čeká. Měli jsme si donést výtvarné pomůcky, kostku a figurku.

V první hodině jsme se od třídního učitele dozvěděli téma: vytvořit deskovou hru. Ve skupinách až pětičlenných jsme měli na papír A2 udělat stolní hru. Její téma bylo na nás. Začaly vznikat hry na témata třeba útěk z džungle, cestou světa dýly nebo sprinty dokola. Zpracování bylo čistě na nás a bylo jedno, jestli budou otázky na kusu papíru nebo na kartičkách. Bohužel jsme museli vymýšlet otázky z učiva. Spolužáci ve skupinách se pustili do práce. Ze začátku jsem se moc nezapojoval, ale pak jsem se rozjel a zvykl jsem si na kolektiv své skupiny, ve které jsem byl jediný kluk. Občas jsme se zasmáli, třeba pomalovaným tvářím skupiny. Nastala i chvíle napětí, kdy izolepa nechtěně skončila v náruči třídního. Tvorba hry byla zábavná, ale nejvíc jsem si užil posledních 45 minut, kdy jsme si zahráli hru, kterou vytvořila jiná skupina.

Celou akci hodnotím velkým plus, jelikož projektový den byl dnem plným zábavy a oživil školní práci.

Filip Doležel, 9. A

Projektový den v 9. B

Třída byla rozdělena na menší skupinky po pěti, nanejvýš po šesti. V mé skupině, kterou tvořily pouze holky, byl úkol jasný - vytvořit hru, která by nás samotné zaujala na první pohled. Chtěly jsme hru, která by pomohla procvičit matematiku, ale i pobavila dítky na úkolech, a přesně to se nám povedlo.

Při vytváření hry jsme musely dodržet zadání. Jedním z úkolů bylo mít příběh. Příběh, který má vysvětlit ostatním, o čem ta hra je, a zároveň objasnit to, že naše hra se bez počítání neobejde v žádném případě. V naší skupince jsme měly rozdělenou práci, Lenka dělala mapu hry, Vendy, Anet a Monča vytvářely kartičky s úkoly a já jsem se postarala o to, aby naše hra měla jasná pravidla, o vysvětlení různých políček a naučení šifry, kterou jsme ke hře přidaly. Byly jsme skvěle sehraň tým a všechno šlo podle plánu. Ve zbytku času, kdy jsme měly hru téměř hotovou, jsme dokončovaly vzhled mapy, který díky Lence vypadal úžasně. Přečetly jsme si kartičky s různými úkoly, které bylo někdy těžké vymyslet, ale naše trojice holek to zvládla perfektně! Náš plán nám vyšel a hra byla za necelých pět hodin hotová!

Některé skupiny měly trochu zvláštní hry, které neměly děj a špatně se v nich orientovalo, ale každý z nás, žáků ze třídy 9. B, si dal na své práci záležet.

Natálie Malichová, 9. B

A co osmáci?

Dne 2. listopadu jsme přišli do školy a byli jsme konfrontováni s tím, že budeme v týmu spolupracovat na vytvoření deskové hry. Tento úkol jsme přijali s nadšením a zápalem. Jakmile jsme se pustili do práce, zjistili jsme, že to bude mnohem složitější, než jsme čekali. Ovšem i přesto jsme pokračovali se stejným nadšením, s jakým jsme začali. Jakmile projekty dostaly trochu stálý směr, přišel Honza Pospíšil, aby je fotografoval. Vytvořené hry byly různorodé a rozmanité. Prezentovali jsme naše výtvořky ostatním žákům ve třídě. Poté byla doba zkoušení her jiných skupin. Následovně proběhlo hodnocení dne, během kterého se vše zrekapitulovalo a ukončilo.

Tento projektový den hodnotím kladně a doufám v další projektové dny.

D. V. z 8. B

Výstavka her je ve 2. patře.

Dne 6. října se někteří sedmáci vydali na exkurzi do Mikulčic. Sraz účastníků byl v 7:40 a už v 7:50 jsme odjížděli na naši výpravu. Jelo nás 46 žáků a pedagogický doprovod, který se skládal z paní učitelky Gábrové, Tenorové a paní asistentky Markové. Mikulčice jsou oblast zasažená tornádem. Projížděli jsme Moravskou Novou Vsí, kde jsme viděli pozůstatky řádění tornáda. Na mnoha domech byly poškozené fasády, někde dokončovali opravu střechy, ale některé domy byly tak poničené, že určitě budou zbourány. I když se Mikulčice nachází kousek pod Brnem, stále jsme stáli v kolonách, takže cesta tam trvala více než dvě hodiny.

Na území obce Mikulčic se nachází jedno z nejvýznamnějších archeologických nalezišť v České republice. Byly zde objeveny důkazy o osídlení zdejší krajiny již v nejstarších dobách. V průběhu 9. století v blízkosti řeky Moravy stávalo velkomoravské hradiště. Na pěším návštěvnickém okruhu po hradišti byly vyznačeny základy dvanácti objevených kamenných staveb – kostelů, a jednoho knížecího paláce z 9. století. Zjišťovali jsme obvod hradeb pradávnou metodou. Nejdříve jsme obcházeli oblast, kde se nacházely hrady hradiště. Tato trasa byla rozdělena na patnáct stanovišť. Počítali jsme kroky od jednoho stanoviště k druhému, údaje jsme si zapisovali, pak jsme kroky sečetli a převedli na metry. Pracovali jsme ve skupinách a třem skupinám se podařilo hodně přiblížit ke skutečné délce hradeb. Průvodkyně nás pochválila za pečlivou práci. Pak jsme měli pauzu na svačinu, na nákup suvenýrů, např. dřevěných mečů, rydel a turistických známek. Na návštěvu rozhledny jsme kvůli dešti nešli.

Poté jsme se rozdělili na dvě skupiny. Jedné skupině ukazovala průvodkyně zbraně a oblečení tehdejších obyvatel. Kluci se smáli oblečení, ale zbraně se jim líbily.

Druhá skupina se šla podívat do expozice, kde jsou odkryty základy kostela a hrobů. Průvodkyně nám pustila film o stavbách na hradišti. V muzeu jsme mohli zhlédnout nejenom předměty denní potřeby (keramiku, železné výrobky, kamenné předměty), ale také výrobky uměleckých řemesel. Zdejší kovolitci a šperkaři je vyráběli ze železa, bronzu, stříbra či zlata.

Honosné součásti velmožné výstroje (meče, ostruhy), stejně jako šperky (náušnice, gombíky, prsteny) představují mistrovské kusy raně středověkého uměleckého řemesla. Tyto nálezy, mezi nimiž jsou dřevěné čluny - monoxylly, byly objeveny při výzkumu zaniklých říčních koryt. Dozvěděli jsme se spoustu informací, které se nám budou hodit při vyučování.

Při cestě domů jsme si v autobuse povídali. Někteří se koukali na filmy v mobilech. Domů jsme se vrátili okolo 16:00. Děkujeme paním učitelkám za exkurzi. Klára Ježová, 7. C

ní ostatních závodnic bylo skvělé. Jak doběhly? Veronika Švábová (11. místo), Dominika Švábová (16. místo), Veronika Alexová (18. místo) a Terezie Čumová (72. místo). První místo znamenalo pro naše reprezentantky postup do krajského kola.

Krajské kolo se běželo 15. října v lužáneckém parku v Brně a tady jsme se umístily jako celek třetí. Krajského kola se účastnil stejný tým dívek, ale byl posílený o Natálií Procházkovou, která na okresní kolo jet nemohla kvůli zranění. Trať dlouhá 1, 5 km se běžela po asfaltu.

Chtěli bychom všichni moc poděkovat paní učitelce Požárové za podporu.

Edita Setničková, 9. B

Covid nám zhatil plány na postup

Ve středu 10. listopadu 2021 se ve sportovní hale v Blansku konalo okresní kolo ve florbalu. Lysickou školu zastupovali vybraní žáci z osmých a devátých tříd. Vzhledem ke covidové situaci se turnaje nemohli zúčastnit všichni nominovaní hráči. Tři stěžejní hráči měli pozitivní test. Odjížděli jsme proto ve značně upravené sestavě, kdy většina našich hráčů spolu nikdy nehrála. To se bohužel odrazilo i na celkovém výsledku.

Některé zápasy byly vyrovnané, dokonce jsme mohli i vyhrát. Náš nejvyrovnanější zápas byl proti sportovcům ze ZŠ Blansko. Chvilí jsme dokonce vyhrávali, ale po přestávce nám nestačily síly, dostali jsme góly a prohráli. Žáci z ostatních týmů /ZŠ Adamov, ZŠ Rájec a Gymnázium Boskovice/ byli velmi dobře sehraaní. Nejlépe hráli žáci z Rájce, se kterými jsme prohráli 1 : 8. Do krajského kola se nám nepodařilo postoupit.

Tomáš Setnička, 8. C

Co zažiješ jen ve škole?

Tak tuto otázku jsme položili osmákům. Některým se, jak už to bývá, odpovídat nechtělo, ale někteří měli vcelku zajímavé, někdy i vtipné odpovědi. Některé se opakovaly, jiné byly originální. Určitě stojí za přečtení. Doufáme, že školních zážitků bude co nejvíc a že se nebudeme učit z domu.

Nejrůznější exkurze.

Hledání třídní knihy.

Je skvělé, když dojdeš ráno do třídy a začneš se bavit se spolužáky.

Ve škole každý den zažívám zábavu s kamarády, ale také vztek, že se musím učit. Nakonec jsem za to ráda, že se můžu učit a mít kolem sebe lidi, kteří si umí udělat randu z čehokoliv. Pamatuji si tolik zábavných hlášek, které bych doma neslyšela.

Ve škole dokážu při učení sedět na židli i osm hodin.

Ve škole musím používat mozek.

Slyším zvonění.

Hry v tělocviku proti klukům.

Výlety.

Vyhodit staré papíry s učivem a za týden je zase potřebovat.

Zkoušku požárního poplachu!

Smích během vyučování.

Dělání randy a zábavu o přestávkách.

Napsat si malinkatý taháček a pokusit se jej použít.

Těšit se na zvonění.

Výborné školní obědy!

Dělání úkolu o přestávce.

Zábavný adapták v šestém ročníku.

Pošťuchování se s kamarády.

Stresování se kvůli testům.

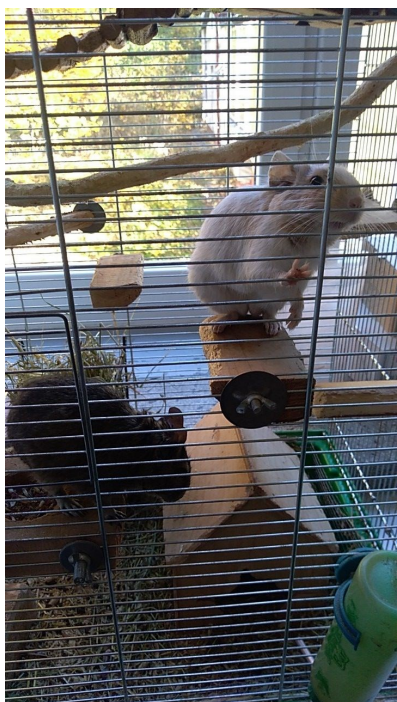
Volné hodiny.

V naší škole jste si jistě všimli, že u učebny biologie máme malý zvířecí koutek. V tomhle koutku se nachází rybičky, andulky, osmačci a potkanci.

Naši potkanci bohužel nemají jména. Jsou hodně plaší a také koušou, takže prosím nedávejte k nim prsty nebo vás můžou pořádně kousnout. Krmíme je směsí pro hlodavce a senem, které si většinou natahají do domečku a dělají si z něj pelíšek.

Osmáčci nejsou tak moc plaší jako potkanci, ale stále se ještě trochu bojí. Jsou hodně zvědaví a nekoušou, takže se nemusíte bát, že vás zraní. Obě osmačky jsou samice, světlá samička se jmenuje Yuki /juki/ a tmavší samička se jmenuje Haru. Naše samičky krmíme krmivem pro činčily a senem, které obsahuje hodně vlákniny, kterou ony potřebují. Také jim dáváme sušené bylinky, jako třeba měsíček lékařský, heřmánek, mátu a další. Chtěla bych vás poprosit, abyste jim nedávali žádné sušenky, protože osmači mají problémy s cukrem a mohou se u nich kvůli cukru vyskytnout různé nemoci.

Andulky jsou spíše soběstačné. Máme dva samečky a jednu samičku. Světlejší sameček se jmenuje Monty, tmavší sameček nemá upřesněné jméno, tak mu říkáme Žluták a naše samička se jmenuje Ruby. Dříve naše andulky byly dvě, ale jedna uletěla, tak jsme od jedné naší žačky sehnaly dvě nové, aby tam zbylá jedna nebyla sama. Krmíme je zrním a prosem, dáváme jim také grit, aby se jim dobře trávila zrníčka.

Jako poslední jsou k vidění v našem zvířecím koutku rybičky. Je jich jen pár, takže kdybyste chtěli, tak po domluvě s paní učitelkou Požárovou můžete přinést další. Nemají jména a bohužel vám neřeknu, co jsou za druh. Rybičky krmíme krmivem pro rybičky, které seženete v každém zverimexu.

Nemusíte se bát, že by naše zvířátka byla nějak stísněná. Mají klece, ve kterých si užívají dostatek prostoru. O zvířátka se starají pod dohledem paní učitelky Požárové holky z 9. B. Kdybyste se někdy dívali na naše zvířátka a viděli, že mají nějaké zranění nebo že něco není v pořádku, nebojte se a řekněte to mně nebo paní učitelce Požárové. Prosíme vás, neotvírejte klece bez dovolení, vždy se nejprve zeptejte někoho, kdo se o zvířátka stará, nebo paní učitelky! Také se po domluvě se mnou můžete zúčastnit jejich krmení. Děkujeme za dodržování výše uvedených informací.

Lenka Nedomová, 9. B

Třet'áci v Moravském krasu

Zjistili jsme, že žáci ze 3. A a 3. B byli v Moravském krasu v Domě přírody. Zde byl pro ně přichystán program s názvem „Tajný život zvířat Moravského krasu“. A co nám některé děti z 3. A napsaly o jiném způsobu výuky, si můžete přečíst.

Vojta: Jeli jsme do domu přírody. Líbilo se mi, jak jsme chytali hmyz a jak jsme si hráli. Například jsme hádali hlasy ptáků.

Ivo: Bavilo mě hledání brouků, odpovídat na otázky o přírodě a 3D kino.

Bety: V domě přírody se mně líbilo, jak jsme chytali hmyz. Já s Klárkou jsme chytily mouchy, jednu menší a druhou hubenější. Jmenovaly se Kuba a Martin.

Eliška: Líbilo se mně lovení brouků. Taky to, jak nám ukazovali na obrázcích zvířata. Pak jsme šli hrát hru.

Verča: Bavilo mě to, co ostatní, a ještě nakupování. Prostě to bylo boží!

Výstava

Z akcí školy

Určitě všichni máme rádi zvířátka. K těm nejoblíbenějším patří kočky. Měli jsme velkou radost, když nám paní učitelka řekla, že se ve škole chystá výstava koček. Samozřejmě že ne těch živých, ale téma kočky mělo být zpracováno různými způsoby. Taky naše třída se do akce zapojila.

V hodině výtvarné výchovy jsme vyráběli kočky z velkého kartonu (1x2 metry). Nejdřív jsme na něj namalovali hlavu, tělo, ocas a nohy. Tyto části kočky jsme vystříhli, polepili je natrhanými proužky barevného papíru. Na hlavu jsme nakreslili oči, čumáček a ouška. Fousky jsme udělali z párátek. Na tělo jsme nalepili hlavu a ocásek. Na spodní části těla jsme vystříhli otvor, do kterého jsme vsunuli nožky, pomocí kterých kočka stojí.

V přírodovědě jsme si vyprávěli o stavbě těla savců. Kočku jsme namalovali a popsalí části jejího těla. V hodině českého jazyka jsme kočku popisovali. Práce se mně i ostatním líbila. Naše výtvořky jsme vystavili k pracím žáků z jiných tříd.

Výstava koček probíhala od konce října. Už u vchodu do školy každého přivítala spousta koček. Hlavní část výstavy se nacházela na chodbě v přízemí u žebřin.

Daniela Svobodová, 4. A

K. Repková, 6. A

Samí andělé

Výstavu koček, kterou si připravili žáci prvního stupně, v adventním čase doplnila výzdoba školy anděly, které vyráběli a malovali žáci z prvního a druhého stupně. A proč asi andělé?

Měli bychom si připomenout, co anděl v křesťanství znamená. Anděl Gabriel zvěstoval Panně Marii, že počne Ducha svatého. Andělé jsou také znázornění nad betlémem, kde se narodil Ježíšek.

Anděl je v křesťanství označován za dokonalou duchovní bytost. Předpovídá budoucnost, štěstí, hezké chvíle, které si představujeme. Andělé jsou poslové přitahující lásku. Představují módní trend, dodávají sebevědomí. Pokud nevíte, čím byste mohli obdarovat přátele i své nejbližší, kupte andělíčka.

Eliška Křenková a Lucie Dufková, 9. C

K. Šebelová, 6. A

Recenze

Hoši od Bobří řeky

Hodnocení knihy začnu citátem: „Vím o mnoha krásných dobrodružstvích, lepších než ty vaše věčné rvačky nebo běhání po biografech. O takových, při nichž byste musili ukázat svou odvahu, chytrost a vytrvalost.“ O tom všem si v knížce Jaroslava Foglara můžete přečíst.

Jirka a Vilík se seznámili s Rikitanem. Společně si domluvili výpravu, na kterou pozvali i jiné hochy. Moc se jim líbila, a protože se blížily prázdniny, domluvili si tábor na Bobří řece. Zažili spoustu dobrodružství, ale nejvíc je potrápila „Zelená příšera“. Bylo hodně napínavé, když „Zelená příšera“ pletla své tmavé síť. Sluneční zátoka u Bobří řeky musela být strašně hezká. Ráda bych zažila lov bobříků, i když nevím, jestli bych je všechny splnila. Je hodně zajímavé, že bobříky si můžeme udělat i doma. Jediné, co bych si přála, kdyby v příběhu byla zajímavější

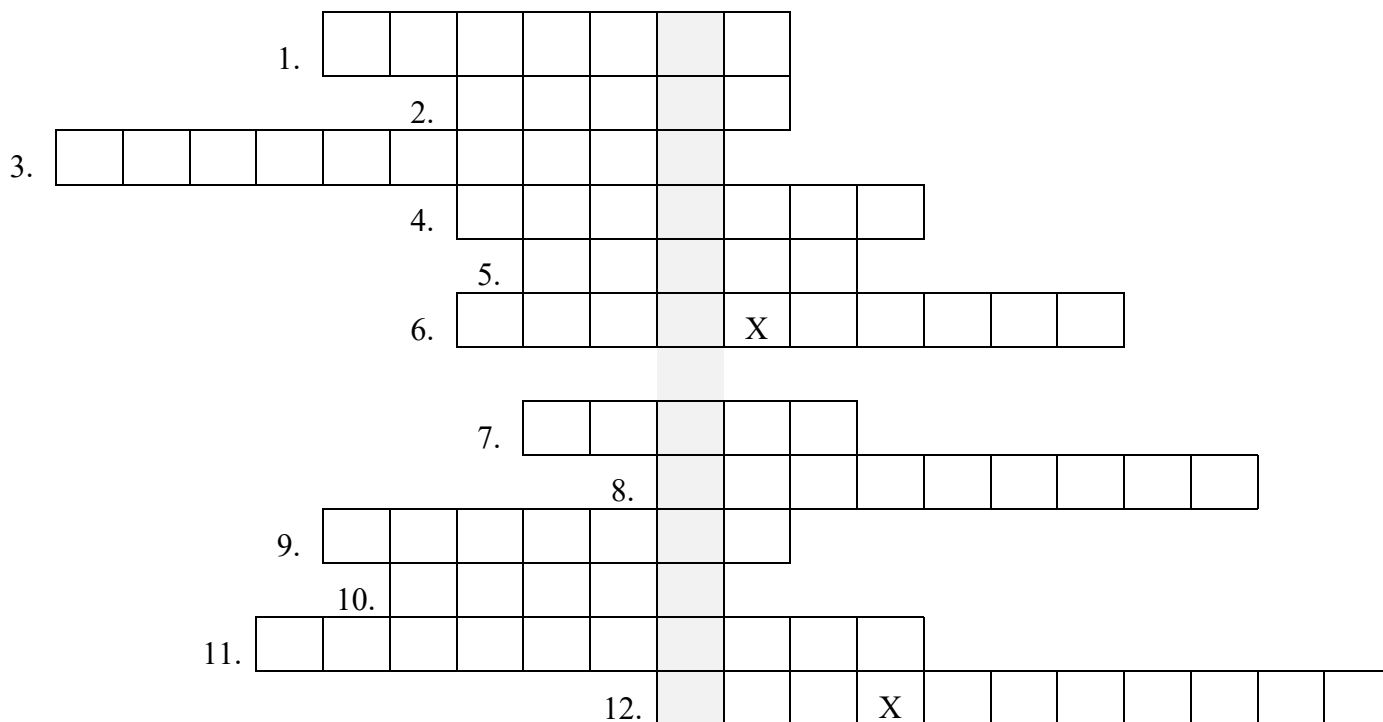
zápletka.

Knížka se mně moc líbila. Doporučila bych ji všem, kdo mají rádi dobrodružství. Na internetové stránce www.databazeknih.cz je hodnocena 88%.

Eva Kotolanová, 6. B

Vítáme vás v tomto školním roce ve škole. Po dlouhé době jsme pro vás opět připravily křížovku. Tajenka je spojena s krásným obdobím, na které se většina lidí těší. Zjistit znění tajenky nebude vůbec těžké. Tentokrát nám musíte do 10. prosince 2021 předložit časopis, ve kterém bude křížovka vyplněna celá. Nestačí jen znění tajenky. Doufáme, že se vám křížovka bude líbit, a přejeme vám hodně štěstí při luštění! Na výherce čeká odměna.

Šárka Zimulová, Klára Vojtová 9. C

1. Jaká zvířata nalezneme ve výklenku naproti učebny biologie?
2. Co se nachází okolo školy? Chodíme tam sportovat, kreslit, odpočívat.
3. Znáte příjmení paní učitelky, která se vrátila zpět do školy po mateřské dovolené?
4. Pod vánočním stromečkem nalezneme každý nějaký ... Slovo přelož do angličtiny.
5. Kdo nosí vánoční dárky v Americe?
6. Jak se jmenuje pohádka, kde se kluk kamarádí s liškou a měl svou růži? Obrázek z knížky můžeme vidět na stěně u dveří do družiny.

7. Kam se vydali devátáci v listopadu tohoto roku? Doplň jméno města.
8. Jak jsme se převážně učili minulý školní rok?
9. Co pečeme na Vánoce?
10. Jak se jmenuje matka Ježíše?
11. Jaké stromy na podzim neopadají?
12. Kdo přinesl dary Ježíškovi?

Přejeme všem krásný advent a skvělé Vánoce!

Školní časopis žáků ZŠ Edvarda Beneše v Lysicích vychází 7. 12. 2021. Redaktoři jsou podepsáni pod svými články. Grafická úprava: Adam Fleischlinger, Karel Příbyl, Michal Opletal. Korektorky: Aneta Šafránková a Šárka Zimulová.

